

ПОГАНІЙ ВЕБСАЙТ

Кевіну було страшно розмовляти з мамою.

Кевін Кінні

(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Кевін розвернувся в комп'ютерному кріслі. Він натискав клавіші на клавіатурі як попало.

“Мамо, я вже можу пограти в гонки?” — спитав він.

З кухні зазирнула мама. “Після того, як ти закінчиш домашнє завдання”.

Кевін зітхнув. Як йому зосередитися на домашньому завданні? Він був уже так близько, щоб перейти на наступний рівень своєї улюбленої комп'ютерної гри. А його домашнє завдання — то ж просто домашнє завдання.

Він поміркував собі, що принаймні міг би почати виконувати його. Він проглянув вебсайт. Завдання точно не виглядало таким захоплюючим, як гоночна гра.

Потім Кевін побачив посилання. Він натиснув на нього. Посилання привело його на сайт із фотографіями людей без одягу.

Це поганий сайт, — подумав він. — Я маю з нього вийти. Кевін глянув через плече. Ніхто на нього не дивився. Він переглянув ще кілька фотографій. Йому було просто цікаво.

Кевін став почувати, що йому стало якось погано. Він швидко закрив вебсайт. Він спробував повернутися до домашнього завдання. *Та все гаразд, — подумав Кевін. — Я просто подивився кілька фотографій.* Але погане почуття не зникало.

Кевін відчув, що про цей вебсайт йому слід поговорити з мамою. Але йому було страшно. А якщо вона дуже розсердиться?

Того вечора Кевін після вечері допомагав мамі мити посуд.

“Ти відчуваєш себе добре?” — запитала мама.

“Так”, — сказав Кевін.

Але він не відчував себе добре. Він відчував, що от-от заплаче. Він знову відчув, що йому слід поговорити з мамою. Але Кевіну все ще було страшно.

Небесний Батьку, будь ласка, допоможи мені, — молився він подумки. Йому стало трохи краще.

“Можна мені поговорити з тобою?” — спитав Кевін.

“Звичайно, — відповіла мама. — Про що тобі хочеться поговорити?”

Кевін дивився у підлогу. Він не знав, з чого почати. “Коли я виконував домашнє завдання, я зайшов на сайт, де були фотографії людей без одягу. Мені було просто цікаво. Але я ніяк не можу забути те, що побачив”.

“Я рада, що ти сказав мені про це”, — сказала мама. Вона обійняла Кевіна. “Цікавитися — це нормально. Ти знаєш, що ці фотографії погані, і тобі не слід на них дивитися. Але добре те, що ти був чесним. Тепер тобі стане краще, бо ти розказав мені про це”.

“А ти не розсердилася?” — спитав Кевін.

“Звичайно ж, ні! — сказала мама. — Я люблю тебе. Я хочу тобі допомогти. Небесний Батько теж хоче тобі допомогти. Він може завжди допомагати тобі, щоб ти чинив правильно”.

Важке почуття, яке гнітило Кевіна, зникло.

“Мені було страшно розказати про це тобі, — сказав він. — Але коли я помолився, мені стало краще”.

“Думаю, це Святий Дух допоміг тобі бути сміливим!” — сказала мама.

Кевін, після того як помолився, відчув мир і спокій. Але ще до того, як він помолився, він відчув, що йому потрібно поговорити з мамою.

“Я думаю, що Святий Дух допомагав мені весь час, — сказав Кевін. — Він сказав мені, що ті фотографії погані. І Він сказав мені, що я повинен розповісти тобі, що сталося”.

“Я завжди поруч, якщо тобі потрібно поговорити про щось таке”, — сказала мама. — Я не буду сердитися. Давай разом складемо план для безпечного користування комп'ютером”.

Кевін усміхнувся. “Мені здається, це хороша ідея”. ●